
Anandasagarastava

——
अनन्दासागरस्तवः

——
Document Information

Text title : Anandasagarastava

File name : anandasagarastava.itx

Category : devii, otherforms, stotra, devI, nIlakaNThadIkShita

Location : doc_devii

Author : Nilakantha Dikshitar

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, Rajani Arjun Shankar

Description-comments : Hymn to Devi Minakshi

Latest update : Dec. 18, 2009, February 17, 2023

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 17, 2023

sanskritdocuments.org

આનન્દસાગરસ્તવઃ

વિજ્ઞાપનાર્હ-વિરલાવસરાનવાસ્યા

મન્દોદ્યમે મયિ દવીયસિ વિશ્વમાતુઃ ।

અવ્યાજભૂત-કરુણા-પવનાપવિધ્દા-

ન્યન્તઃ સ્મરામ્યહમપાડ્ગ-તરડ્ગિતાનિ ॥ ૧ ॥

આવેદ્યતામવિદિતં કિમથાપ્યનુકતં

વક્તવ્યમાન્તર-રુજોપશમાય નાલમ્ ।

ઇત્યર્થસે કિમપિ તચ્છવણે નિધાતું

માતઃ પ્રસીદ મલયધ્વજ-પાણ્ડ્યકન્યે ॥ ૨ ॥

આકન્દિતં રુદિતમાહતમાનને વા

કસ્યાર્દ્રમસ્તુ હૃદયં કિમતઃ કૃલં વા ।

યસ્થા મનો દ્રવતિ યા જગતાં સ્વતન્ત્રા

તસ્થાસ્તવામ્બ પુરતઃ કથયામિ ખેદમ્ ॥ ૩ ॥

પર્યાકુલે મનસિ વાચિ પરિસ્ખલન્યા-

માવર્તગર્ત ઇવ ચક્ષુષિ ઘૂર્ણમાને ।

કસ્તેઽભિધાસ્યતિ શિવે મમ તામવસ્થાં

કાલે દયસ્વ કથયામિ તવાધુનૈવ ॥ ૪ ॥

ભક્તિં કરોતુ નિતરાં સુરજાતિમાત્રે

ગ્રામીણજન્તુરિવ પૌરજનેષુ લોકઃ ।

અન્યત્ર દેવિ ભવદીય-પદારવિન્દા-

દાકૃષ્યમાણમપિ મે હૃદયં ન યાતિ ॥ ૫ ॥

અડ્ગીકુરુ ત્વમવધીરય વા વયં તુ

દાસાસ્તવેતિ વચસૈવ જયેમ લોકાન્ ।

એતાવતૈવ સુકરો નનુ વિશ્વમાત-

રુદ્ધ્વડદ્ધર-કિંકુરમૌલિભડ્ગઃ ॥ ૬ ॥

वेदान्तवाक्य-जनितं विमलं विचारै-

रासाद्य बोधमनुचिन्तनतोऽपरोक्षम् ।

मुक्तिं प्रजन्ति मनुजा एति सूक्तिमाधा-

मालम्ब्य कस्तश्चित्तुमर्हति शैलकन्ये ॥ ७ ॥

अकैक-वेदविषयाः कति नामशाभा-

स्तासां शिरांसि कति नाम पृथग्विधानि ।

अर्थावबोध-विधुरोऽक्षरलाभ एव

केषां नृणां कतिभिरस्तु शरीरबन्धैः ॥ ८ ॥

न्यायाः परस्पर-विभिन्नदिशः सडस्र-

मुख्यावयानि य भवन्त्युपबृंहणानि ।

एवं स्थिते गिरिसुते निगमोपलानां

तात्पर्य-सारमवधारयितुं क्षमः कः ॥ ९ ॥

अस्त्वक्षरग्रह-विधिर्जनुषां सडस्रै-

रापाततो भवतु नाम ततोऽर्थबोधः ।

दुर्वादिकल्पित-विकल्प-तरङ्गसान्द्रान्

दुष्पूर्वपक्ष-जलधीन् कथमुत्तरेयुः ॥ १० ॥

भ्रमेति शक्तिरिति बन्धविमोचनीति

मायामयीति मदनान्तक-वल्लभेति ।

समाष्टशब्द-परिवर्तनमात्र एव

सामर्थ्यमावहति शास्त्रपरिश्रमोऽयम् ॥ ११ ॥

तस्मै प्रसीदसि गिरीन्द्रसुते य एत्थं

सम्पाद्येत शनकैरपरोक्षबोधम् ।

यस्मै प्रसीदसि स य क्षमतेऽवबोधेऽ-

मित्थं परस्पर-समाश्रयमेतदास्ते ॥ १२ ॥

आकर्ण्य त्वमिममभ्युपगम्य वादं

जानातु कोऽपि यद्वि वा लृढ्यं श्रुतीनाम् ।

तस्याप्यसङ्ख्य-भवबन्धशतार्जितोऽयं

द्वैतभ्रमो गलतु जन्मशतैः किञ्चिद्भिः ॥ १३ ॥

काले मलत्वनवधावपत-रुदापि

कवाप्यन्तिमे जनुषि कोऽपि गतिं लभेत ।
 एत्थं समर्थनविधिः परमागमानां
 पर्यायसूक्तिविधया नयनं नञर्थे ॥ १४ ॥

अेकापवर्गसमये जगतोऽपवर्गः
 सर्वापवर्गसमये पुनरस्तशङुः ।
 ष्टृग्विधं कमपि पक्षमिडावलम्ब्य
 स्थातुं सुभं क्षममनेन पथा प्रवृत्तैः ॥ १५ ॥

अव्यस्य वेदमवधार्य य पूर्वतन्त्र-
 मालक्ष्य शिष्टयस्त्रितानि पृथग्विधानि ।
 अध्यापनादिभिरवाप्य धनं य भूरि
 कर्माणि मातरलसाः कथमाचरेयुः ॥ १६ ॥

आयस्य तावदपि कर्म करोतु कश्चि-
 तेनापि मातरधिकं किमिवानुभाव्यम् ।
 आस्ते सुभं य षड् भारतवर्षसीम-
 न्यास्ते स किञ्चिदित उत्तरतोऽपसृत्य ॥ १७ ॥

कर्म त्यजेम यदि नूनमधः पतेम
 यद्याचरेम न कदापि भवं तरेम ।
 कर्म त्यजेदिति यरेदिति य प्रवृत्ताः
 भावेन केन निगमा एति न प्रतीमः ॥ १८ ॥

कर्मण्यकर्म-विधिरेष यदाचरन्ति
 कर्माणि तत्तदनुबन्ध-जिडासयेति ।
 सत्यं तथाप्यभिनवो भविता न बन्धः
 प्राचीनबन्धुडरणे क एवाव्युपायः ॥ १९ ॥

प्रारब्धकर्म कियदारभते कियद्वा
 प्रारभ्यते कियद्विदं क एवावधत्ताम् ।
 कालः कियानिव मया प्रतिपालनीयो
 यस्य क्षणार्धमपि कल्पशतत्वमेति ॥ २० ॥

पुंसः क्षणार्धमपि संसरणक्षमस्य
 साऽप्याद्यः सरणयो न विशन्ति कर्णम् ।
 सऽप्याय गाऽगसिकताः सकलाश्च सूक्ष्मा

भुङ्क्ष्वेति वागिव मडाक्षुधयार्दितस्थ ॥ २१ ॥

भक्तिस्तु डा यदि भवेद्रतिभावभेद-

स्तत्केवलान्वयितया विक्रलैव भक्तिः ।

प्रीतिस्त्वयि त्रिजगदात्मनि कस्य नास्ति

स्वात्मद्रुडो न भलु सन्ति जनास्त्रिलोक्याम् ॥ २२ ॥

आत्मा समस्तजगतां भवतीति सम्य-

ग्विज्ञाय यद्विदन्तु ते त्वयि भावबन्धम् ।

सा भक्तिरित्यभिमतं यदि सिद्धमिष्टं

व्यर्थं विशेष्यमलमस्तु विशेषणं नः ॥ २३ ॥

स्वात्मेतरत्वमवधार्य परत्वबुद्ध्य

यत्प्रीयते गुरुजनेष्विव सैव भक्तिः ।

स्थादेतदेवमियमेव तु मे जिडास्या

द्वैतभ्रमात्किमधिकं भवबन्धमूलम् ॥ २४ ॥

सैवैव भक्तिरिति कर्मपथप्रवेशः

सेव्यप्रसादङ्कलका डिल कर्मसेवा ।

ध्यानप्रवाल इति येष्टवण्णात् तृतीयः

प्रागेव मातरयमाकलितोऽभ्युपायः ॥ २५ ॥

अत्रैव दास्यसि विमुक्तिमथापि याये

मातः शरीरपतनं मणिकर्णिकायाम् ।

अस्तु स्वकृत्यमनुकम्पनमीश्वराणां

दासस्य कर्मकरतैव तथा स्वकृत्यम् ॥ २६ ॥

सद्यो भवेत्सुकृतिनामुपदेशलाभः

पापात्मनां भङ्गतिथे समये व्यतीते ।

इत्यादिभिः डिल पुराणवयोभिरम्भ

वाराणसीमपि न याचितुमुत्सुकोऽस्मि ॥ २७ ॥

आकान्तमन्तररिभिः मदमत्सराद्यैः

गात्रं वलीपलित-रोगशतानुविद्धम् ।

दारैः सुतैश्च गृहमावृतमुत्तमार्णैः

मातः कथं भवतु मे मनसः प्रसादः ॥ २८ ॥

धन्याः कति त्रिभुवने परमोपभाग्यं
संसारमेव परमेश्वरि भावयन्तः ।
आभासरूपमवबोधमिमं समेत्य
क्विलश्ये किञ्चित्किञ्चिदं त्वमुना भवेन ॥ २९ ॥

का संस्कृतिः किमप्यार-निबन्धनेयं
कीदृग्विधस्य तव किं क्षतमेतयेति ।
प्रश्ने तु नास्मि कुशलः प्रतिवक्तुमेव
भेदस्तु मे जननि कोऽप्ययमेवमास्ते ॥ ३० ॥

अेवं गतस्य मम साम्प्रतमेतदर्थ-
मत्रेदमौपयिकमित्यमिदं च साध्यम् ।
अस्मिन्प्रमाणमिदमित्यपि बोद्धुमभ्य
शक्तिर्न मे भुवनसाक्षिणि किं करोमि ॥ ३१ ॥

न ज्ञायते मम छितं नितरामुपायो
दीनोऽस्मि देवि समयारण्यक्षमोऽस्मि ।
तत्त्वामनन्यशरणः शरणं प्रपद्ये
मीनाक्षि विश्वजननीं जननीं ममैव ॥ ३२ ॥

किञ्चिन्मया श्रुतिषु किञ्चिद्विवागमेषु
शास्त्रेषु किञ्चिदुपदेशपथेषु किञ्चित् ।
आघ्रातमस्ति यदतो भवतीं वरीतुं
गोप्त्रीति काचिदुदपथत बुद्धिरेषा ॥ ३३ ॥

ब्रह्मैवमेवमडमेष तदाभ्युपाय
छत्यागमार्थ-विधुराः प्रथमे द्यार्ढाः ।
त्वद्भक्षकत्व-गुणमात्रविदो द्वितीया
छत्यर्थये सदधिकार-निरुपाणाय ॥ ३४ ॥

मातः करोषि ममतां मयि यावदीष-
त्तावद्यते मम ततः किमिवास्ति साध्यम् ।
मामित्यमित्यमुपयुङ्क्ष्व न विस्मरेति
किं स्वामिनं त्वरयते क्वचन स्वभृत्यः ॥ ३५ ॥

त्याज्यं त्यजानि विहितं च समाचाराणि
नित्येषु शक्तिमनुरुध्य लु वर्तितव्यम् ।

तद्बुद्धिशक्तिमनुरुध्य न कार्यशक्ति-

मित्येतदेव तु शिवे विनिवेदयामि ॥ ३६ ॥

आत्मैव भार एति तं त्वयि यो निधत्ते

सोऽङ्गानि कानि कलयत्वलसः प्रपत्तेः ।

विश्वस्य साक्षिणि विलक्षणलक्षणं या

विस्रम्भसम्पदियमेव समस्तमङ्गम् ॥ ३७ ॥

त्वत्प्रेरणेन मिषतः श्वसतोऽपि मातः

प्रामादिकेऽपि सति कर्मणि मे न दोषः ।

मात्रैव दत्तमशनं ग्रसतः सुतस्य

को नाम वक्ष्यति शिशोरतिभुक्तिदोषम् ॥ ३८ ॥

मुक्तिं सिषाधयिषतां निजयैव बुद्ध्या

प्रारब्धकर्म भवतु प्रतिबन्धहेतुः ।

त्वामेव साधनतयापि समाश्रितानां

तुल्यं तदम्भ यदि कस्तव वीरवादः ॥ ३९ ॥

प्रारब्धकर्म गिरिजे भवदाश्रिताना-

मन्यत्र सङ्कमय नाशय वा समूलम् ।

मर्त्याश्च भवपि विषं वपुषि प्रसक्तं

सङ्कामयन्ति परतोऽपि य नाशयन्ति ॥ ४० ॥

त्वद्दर्शनश्रवण-वन्दनचिन्तनादि-

ष्वक्षाणि देवि विनियुज्य यथाधिकारम् ।

रक्षेत्यसङ्ख्य-भवसम्भृतयैव मैत्र्या

रुन्ध्यां यदि स्थिरममून्यधुनैव न स्युः ॥ ४१ ॥

त्रातव्यं शेष एति चेत्तरुणा मयि स्या-

त्रायस्व किं सुकृतदृष्टतचिन्तया मे ।

कर्तुं जगत्तिरयितुं य विशङ्खलायाः

कर्मानुरोध एति कं प्रति वञ्चनेयम् ॥ ४२ ॥

त्वय्यर्पितं प्रथममप्यय-यज्वनैव

स्वात्मार्षणं विदधता स्वकुलं समस्तम् ।

का त्वं मलेशि कुलदासमुपेक्षितुं मां

को वानुपासितुमळं कुलदेवतां त्वाम् ॥ ४३ ॥

मौढ्यादृढं शरण्यामि सुरान्तरं ये-

त्त्रिं तावता स्वमपि तस्य भवामि मातः ।

अज्ञानतः परगृहं प्रविशन्परस्य

स्वत्वं प्रयास्यति पशुः किमु राजकीयः ॥ ४४ ॥

आधाय मूर्धनि वृथैव भरं मछान्तं

मूर्धा निमज्जथ कथं भवसागरेऽस्मिन् ।

विन्यस्य भारमपिलं पद्योर्जन्या

विस्रब्धमुत्तरत पत्वलतुल्यमेनम् ॥ ४५ ॥

कवेदं पतिष्यति वपुः क्व ततो नु गम्यं

को दण्डयिष्यति कियन्तमनेहसं वा ।

किं तस्य सन्तरण-साधनमित्यनन्ता

चिन्ता स्थिता त्वयि शनैरवतारिता सा ॥ ४६ ॥

ज्ञानं दिशेयमुत तेन विनोद्धरेयं

प्रारब्धमप्यपलपेयमुतानुरुन्ध्याम् ।

धत्थं सङ्कल्पपदनैक-वशंवदाया

मातुर्मयि प्रववृते मळतीह चिन्ता ॥ ४७ ॥

अेतज्जडाजड-विवेचनमेतदेव

क्षित्यादितत्व-परिशोधन-कौशलं च ।

ज्ञानं च शैवमिदमागम-कोटिलभ्यं

मातुर्यदङ्घ्रियुगले निहितो मयात्मा ॥ ४८ ॥

षट्त्रिंशदावराण-मध्यशुषि त्वदङ्घ्रौ

दालास्थनाथदयिते निहितो मयात्मा ।

भूभूतलत्रिदिववर्तिषु कः क्षमेत

तय्यक्षुषापि निभूतेन निरीक्षितुं माम् ॥ ४९ ॥

अन्धं हरिष्यसि सुषं वितरिष्यसीति

निश्चाप्रयं निभिलमम्भ तदास्त अेव ।

सम्प्रत्यहं त्वयि निधाय भरं समस्तं

यन्निर्वृणोमि किमितोऽपि ममापवर्गे ॥ ५० ॥

काश्यां निपातय वपुः श्रपयालये वा

स्वर्गं नय त्वमपवर्गमधोगतिं वा ।
 अद्यैव वा कुरु दयां पुनरायतौ वा
 ङः सम्भ्रमो मम धने धनिनः प्रमाणात् ॥ ५१ ॥

नाढं सडे तव कथाश्रवणान्तरायं
 नाढं सडे तव पदार्थनविश्रुतिं वा ।
 मोक्षं दिशैतद्विरुद्धमिदं न येत्स्था -
 न्नैवास्तु मातरपवर्गमडोपसर्गः ॥ ५२ ॥

आयूऽमायराणामम्भ तवानुवार-
 मन्तःस्मरन्भुवनमऽगलमऽगमऽगम् ।
 आनन्दसागर-तरऽगपरम्पराभि-
 रान्दोलितो न गणायामि गतान्यडानि ॥ ५३ ॥

पाषाणतोऽपि कठिने शिरसि श्रुतीनां
 प्रायः परिक्रमवशादिव पाटलाभम् ।
 अम्भ स्मरेयममृताण्व-माथलब्ध-
 डैयऽगवीन-सुकुमारमिदं पदं ते ॥ ५४ ॥

ये नाम सन्ति कतिचिद्गुरवस्त्रिलोक्यां
 तेषामपि स्वयमुपेतवता गुरुत्वम् ।
 पादेन मूर्ध्नि विधृतेन वयं तवाम्भ
 संसारसागरमिमं सुषुप्ततरामः ॥ ५५ ॥
 साधारणो स्मरजये निटिलाक्षिसाध्ये
 भागी शिवो भजतु नाम यशः समग्रम् ।
 वामाङ्घ्रि-मात्रकलिते जननि त्वदीये
 डा वा प्रसजितरपि कालजये पुरारेः ॥ ५६ ॥

स्यात्कीमलं यद्वि मनो मम विश्वमात-
 स्तत्पादयोर्मृदुलयोस्तव पादुकाऽस्तु ।
 स्यात्कर्कशं यद्वि करग्रलणो पुरारे-
 रश्माधिरुडणविधौ भवतूपयोगः ॥ ५७ ॥

प्रस्निग्धमुग्ध-रुचिपादतले भवत्या
 लग्रं दृढं यद्वि मे वृष्टयारविन्दम् ।
 अेषैव साग्रभुवन-द्विशतीपतित्व-

साम्राज्य-सूयनकरी तव पद्मरेखा ॥ ५८ ॥

अप्राकृती मृदुलतामविचिन्त्य डिग्धि-

दालम्बितासि पदयोः सुदृढं मया यत् ।

तन्मे भवार्णव-निमज्जन-कातरस्य

मातः क्षमस्व मधुरेश्वरि बालकृत्यम् ॥ ५९ ॥

यत्रानमन्यशुपतिः प्राणयापराधे

मन्दं डिल स्पृशति यन्द्रकलाञ्जलेन ।

पुष्पार्थनेऽपि मृदितं पदयोर्युगं त-

न्मातस्तुदन्ति न कथं परुषा गिरो मे ॥ ६० ॥

अव्याज-सुन्दरमनुत्तरमप्रमेय-

मप्राकृतं परममङ्गलमङ्घ्रिपद्मम् ।

सन्दर्शयेदपि सङ्कटभवती दयाद्रां

द्रष्टास्मि केन तददं तु विलोचनेन ॥ ६१ ॥

दिव्या दृशोऽपि दिविषद्ग्राहणोचितानि

वस्तूनि काममवधारयितुं क्षमन्ते ।

त्वन्मात्रवेधविभवे तव रुपधेये

त्वद्भाव अथ शरणां परिशेषितो नः ॥ ६२ ॥

अस्मिन्मलत्वनवधौ डिल कालयुके

धन्यास्तु ये कतिपये शुकयोगिभुष्याः ।

लीनास्त्वदङ्घ्रियुगले परिशुद्धसत्त्वा-

स्तानात्मनस्तव नप्पानवधारयामः ॥ ६३ ॥

आ शैशवान्ममतया कलितस्त्वयासा-

वानृण्यमम्भ तव लब्धुमना मृगाङ्गुः ।

स्वात्मानमेव नियतं अलुघा विभज्य

त्वत्पादयोर्विनिदधे नभरापटेशात् ॥ ६४ ॥

नान्तः प्रवेशमयते किमपि श्रुतं मे

नास्तिक्यवाद्-शिलया प्रतिरुध्यमानम् ।

तत्पातयाम्यलमिमां मलतीमधस्ता-

त्पादोदकेन डियता परदेवतायाः ॥ ६५ ॥

सत्राङ्गिभिः यमभट्टैः परिवार्यमाणैः

मय्यभेदे करुणया स्वयमापतन्त्याः ।

आकर्णयिष्यमपि नाम विरामकाले

मातस्तवाङ्घ्रि-मणिनूपुरशिञ्जितानि ॥ ६६ ॥

ब्रह्मेशकेशव-मुष्मैर्बहुभिः कुमारैः

पर्यायतः परिगृहीत-विमुक्तदृशम् ।

उत्सङ्गमम्भ तव दास्यसि मे कदा त्वं

मातृप्रियं किल जडं सुतमाभनन्ति ॥ ६७ ॥

उरौ शिरस्तव निवेश्य दयावितीर्ण-

संव्यानपल्लव-समीरविनीतप्लेदम् ।

अत्रैव जन्मनि विभोः परमोपदेश-

माकर्णयिष्यमपि किं भणिकर्णिकायाम् ॥ ६८ ॥

काञ्चीगुणग्रथित-काञ्चनश्लेष्म-

यद्गतातकांशुक-विभापरभागशोभि ।

पर्यङ्गमण्डल-परिष्कारणं पुरारे-

ध्यायामि ते विपुलमम्भ नितम्भभिम्भम् ॥ ६९ ॥

गर्भे निवेश्य लुवनानि यतुर्दृशापि

संरक्षितुं कलितनिश्चितया भवत्या ।

प्राकारमेव रथितं परितोऽपि नून-

मूढे सुवर्णमय-मेदुरपट्टबन्धम् ॥ ७० ॥

मुक्ताश्च भल्वपि यद्वि त्रिपुरे भवत्याः

स्तन्याशया स्तनतटे न परित्यजन्ति ।

अस्माकमुद्भट-भवज्वरतापिताना-

मार्द्राभवन् तु वदनानि कुतो न उेतोः ॥ ७१ ॥

नष्टोपलब्धमधिगत्य शिशुं शिरान्मां

वात्सल्यविद्रुतलृष्टः परदेवतायाः ।

किलघत्पयोधर-विनिःसृतदुग्धभिन्दु-

निष्यन्दपङ्क्तिरिव दीव्यति डारयष्टिः ॥ ७२ ॥

यत्तद्धनुर्जन-मनोमयमैक्षवं ते

तस्यास्तु देवि लृष्टयं मम मूलदेशः ।

यापाधिरोपणविधौ यरणाञ्चलेन
सम्भाव्यते किल समाह्वयं कदाचित् ॥ ७३ ॥

आस्थाय दारुणतरं कमपि स्वभाव-
मत्यन्तदुष्कृत-कृतामपि शिक्षणाय ।
गृह्णासि सायकपटे कुसुमान्यमूनि
मातः सुतेषु मडती किल रुक्षतेयम् ॥ ७४ ॥

पाशं सृष्टिं य करयोस्तव भावयन्तः
संस्तम्भयन्ति वशयन्ति य सर्वलोकान् ।
यापं शरं य सकृदम्भ तव स्मरन्तो
भूपालतां दधति भोगपथावतीर्णाः ॥ ७५ ॥

पाशाङ्कुशौ तव करे परिचिन्त्य राग-
द्वेषौ जयन्ति परमार्थविदस्तु धन्याः ।
अेकत्र यापमितरत्र शरं य मत्वा
व्यावर्तयन्ति दुदयं विषयान्धकूपात् ॥ ७६ ॥

उत्कान्तमान्तरमिदं करणं जनाना-
मप्येति यन्द्रमिति छि श्रुतयो वदन्ति ।
आस्तामिदं मम तु देवि मनोऽधुनैव
लीनं दृढं वदनयन्द्रमसि त्वदीये ॥ ७७ ॥

विधात्मनो जननि तावकदन्तपङ्कते-
र्वैमल्यमीदृगिति वार्णयितुं क्षमः कः ।
तत्सम्भवा यदमला वयसां सवित्री
तन्मूलकं कवियशोऽपि ततस्तरां यत् ॥ ७८ ॥

स्वच्छापि ते वडति यत्किल दन्तपङ्क्तिः
स्वच्छन्द-निर्दलित-दाडिम-भीजशोभाम् ।
तन्मे रज्जोव्यतिकराधिक-पाटलिम्नि
चित्ते परं परिचयादिति चिन्तयामि ॥ ७९ ॥

अर्धं जितत्रिपुरमम्भ तव स्मितं ये-
धर्धान्तरेण य तथा भवितव्यमेव ।
तस्थिन्तये जननि कारणसूक्ष्मरूप-
स्थूलात्मक-त्रिपुरशान्तिकृते स्मितं ते ॥ ८० ॥

मल्लेशदर्शन-परिद्रवदन्तरङ्ग-

ल्यैयङ्गवीन-परिवाडनिभं जनन्याः ।

अन्तस्तमोपुडमनुस्मरतां जनानां

मन्दस्मितं भुवनमङ्गलमस्तु भूत्यै ॥ ८१ ॥

सांसिद्धिकानन-सरोरुडदिव्यगन्ध-

सान्द्रीकृतेन्दु-शकलाकलिताधिवासम् ।

ताम्बूलसारमणिलागम-बोधसारं

मातर्विधेडि मम वङ्गत्र-कलायिकायाम् ॥ ८२ ॥

नासामण्डितव शिवे शिरसंस्तवेन

प्रत्यालुते मनसि भाति तपोधनानाम् ।

अज्ञानसन्तति-निशात्ययसूयनार्थं

आविर्भवन्त्यसुर-देशिकतारकेव ॥ ८३ ॥

ताम्बूलगर्भ-परिकुल्लकपोललक्ष्य-

ताटङ्गुमौञ्जिक-मण्डिप्रतिबिम्बदम्भात् ।

अस्तद्वय-व्यतिकरामल-सत्वमाद्यं

वर्णं बिभर्ति जठरे तव वङ्गत्रिबिम्बम् ॥ ८४ ॥

दत्ते श्रियं भङ्गुविधां कुशलानि दत्ते

दत्ते पदं सुरपतेरपि लील्यैव ।

ठदृग्विधाम्भ तव दृष्टिरितोऽधिका वा

नाद्यापि कर्णमतिवर्तितुमीश्वरीयम् ॥ ८५ ॥

पाषाणकूटकठिने जनदुर्विगाले

व्यर्थं मडत्युपनिषद्विधिने प्रवृत्ता ।

सेव्येत केन तव लोचनयन्त्रिकेय-

मेनां निपातय सकृन्मथि तप्यमाने ॥ ८६ ॥

कामं शिवेन शमितं पुनरुज्जगार

दृष्टिस्तवेति डिमियं जननि स्तुतिस्ते ।

लीलाप्रसूत-पुरुषार्थ-यतुष्टयाया-

स्तस्याः परं तु स भवत्यवयुत्यवाहः ॥ ८७ ॥

सोमो जगज्जनयितेति यदाह वेदो

नेदं लतापरमिति भ्रमितव्यमार्यैः ।
 यः शैववाभतनुवर्ति-भवद्गुणात्मा
 यन्द्रो जगत्सृजति तत्पर ओष वादः ॥ ८८ ॥
 सूथ्यत्रवद्रसुमतीमणुवथ्य मेरुं
 दृष्टिर्येदम्भ तव पश्यति दानशौण्डा ।
 दृष्टास्त्वया वयमपीड ततः स्मरामो
 वेशन्तमेव भवसागरमुत्तरङ्गम् ॥ ८९ ॥
 वाणीनिकेतनतया धनसारगौराः
 कल्लारकेसररुच्यः कमलानुषङ्गात् ।
 मातर्जयन्ति शरणागतलोक्येतो-
 मालिन्यमार्जन-वशादसिताः कटाक्षाः ॥ ९० ॥
 आकर्णमुल्लसति मातरपाङ्गदृशे
 कालाञ्जनेन घटिता तव भाति रेष्मा ।
 शैवाल-पङ्क्तिरिव सन्ततनिर्जिहान-
 कारुण्यपूर-पदवीकलितानुबन्धा ॥ ९१ ॥
 विश्वं सृजत्यवति लन्ति य यः कटाक्षो
 विश्वस्यतां कथमसौ यपलस्वभावः ।
 ओषोऽपि यामनुसरँल्लभते यशासि
 तामेव विश्वसिभि देवि तवानुकम्पाम् ॥ ९२ ॥
 अर्धं कलङ्कुरछिता करुणैव शम्भो-
 र्धं गुणास्तदितरे सकलाः समेताः ।
 इत्यम्भ सम्प्रति किल स्फुरितं रडस्यं
 सम्पश्यतो मम भवन्मयमैशमर्धम् ॥ ९३ ॥
 अम्भ भ्रुवोस्तव विचेष्टितमप्रमत्तं
 सम्पश्यतां निजनिजार्थ-निर्देशतेतोः ।
 तन्मूलदेशनिछिता निभृता सुराणां
 दृष्टिः प्रयाति मृगनाभि-विशेषकत्वम् ॥ ९४ ॥
 सारं कर्णं कर्णमधर्मरुचां सडस्त्रा-
 त्सङ्गुड्य निर्मितमिदं तव वङ्गत्रिभिम्भम् ।
 तावत्सुधाकर-कलङ्कुकुलानि पश्चा-

द्रेकत्र देवि निखितानि कथापदेशात् ॥ ८५ ॥ (पश्चादन्यत्र)

विन्यस्तमिन्द्रमणि-कन्दलसुन्दरेषु

केशेषु ते स्फुटिकनिर्मलमिन्दुभ्रण्डम् ।

आधारसङ्गति-वशादसितायमान-

मिन्दीवरच्छद-वतंसदशां विभर्ति ॥ ८६ ॥

चिन्तामणिस्त्रिभुवनेश्वरि डौस्तुभश्च

ध्यातौ मणी तव गृडाङ्गाण्डकुट्टिमस्थौ ।

किं रत्नमन्यदुपलभ्य किरीटकोटिं

वायस्पति-प्रभृतयस्तव वार्णयन्तु ॥ ८७ ॥

प्रादुर्भवत्तरणि-बिम्बशतारुणानि

पर्याप्त-शीतकिरणायुत-शीतलानि ।

शृङ्गारसार-परिवालमथानि मात-

रङ्गानि केडपि यरभे जनुषि स्मरन्ति ॥ ८८ ॥

प्रत्यग्रकुङ्कुम-रसाकलिताङ्गरागं

प्रत्यङ्गदत्तमणि-भूषणजालरम्यम् ।

ताम्बूलपूरितमुषं तरुणोन्दुयूडं

सर्वारुणं किमपि वस्तु ममाविरस्तु ॥ ८९ ॥

अर्धं स्त्रियस्त्रिभुवने सयराथरेडस्मि-

त्रर्धं पुमांसं छति दर्शयितुं भवत्या ।

स्त्रीपुंसलक्षणमिदं वपुरादृतं य-

त्तेनासि देवि विद्विता त्रिजगच्छरीरा ॥ ९०० ॥

निर्मासि संडरसि निर्वडसि त्रिलोकीं

वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा मडेशः ।

तस्येश्वरस्य गिरिजे तव साडयर्था-

ज्जातः श्रुतिष्वपि जगज्जनकत्ववाटः ॥ ९०१ ॥

सत्तास्थभ्रण्डसुभ-संविदसि त्रिलोकी-

सर्गस्थिति-प्रतिष्ठतिष्वपि निर्व्यपेक्षा ।

त्वामन्तरेण शिवं छत्यवशिष्यते कि-

मर्धं शिवस्य भवतीत्यनभिज्ञवाटः ॥ ९०२ ॥

नास्मिन्-रविस्तपति नात्र विवाति वातो

नास्य प्रवृत्तिमपि वेद जगत्समस्तम् ।

अन्तःपुरं तद्विदमीदृशमन्तकारे-

रस्माद्दृशास्तु सुभमत्र यरन्ति आलाः ॥ १०३ ॥

त्वत्सन्निधानरहितो मम मास्तु देश-

स्त्वत्तत्त्वबोधरहिता मम मास्तु विद्या ।

त्वत्पादभङ्गिरहितो मम मास्तु वंश-

स्त्वस्थिन्तया विरहितं मम मास्तु यायुः ॥ १०४ ॥

त्वं देवि यादृगसि तादृगसि त्वमीदृ-

गेवेति वक्तुमपि बोद्धुमपि क्षमः कः ।

मामेव तावद्विदन्नतिपामरोऽहं

मातः स्तुतिं त्वयि समर्पयितुं विलज्जे ॥ १०५ ॥

काञ्चित्कृता कृतिरिति त्वयि साऽर्पितेति

कापि प्रमोदकण्डिका न ममान्तरङ्गे ।

मौढ्यं मदीयमिह यद्विदितं ममैव

किं त्वम्भ विश्वसिमि दीनशरण्यतां ते ॥ १०६ ॥

कालानपास्य विष्णुवायन-सङ्कमादी-

नस्तद्गते हिमकरे च द्विवाकरे च ।

अम्भ स्मरेयमपि ते यरणारविन्द-

मानन्द-लक्षणाभपास्त-समस्तभेदम् ॥ १०७ ॥

यत्तुरध्यायीरुपं कलहंस-व्यञ्जनं जगन्मातुः ।

अपरब्रह्मभयं वपुरन्तः शशिभ्रष्ट-मण्डनमुपासे ॥ १०८ ॥

॥ ॐ श्री नीलकण्ठदीक्षितविरचितः श्रीआनन्दसागरस्तवः सम्पूर्णः ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Proofread by Sunder Hattangadi and Rajani Arjun Shankar

Anandasagarastava

pdf was typeset on February 17, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

